

[Finansministeren.]

Derefter skal jeg vende mig til det andet sæt af problemer, nemlig de organisatoriske, som mødte mig ved min tiltræden.

Siden vi i 1903 fik den første statsindkomstskattelov, har påligning og opkrævning af al personlig skat — såvel kommunal som statslig indkomstskat og formueskat — påhvilet landets kommuner. Staten har altid været fri for denne administrative byrde. Opgaven har været decentraliseret.

Da kildeskat blev vedtaget, stod staten over for i løbet af 20 måneder at skulle overtage opkrævningen af al indkomst- og formueskat, uden at staten havde noget apparat hertil, og uden at staten havde erfaringer for denne opagves løsning. De første måneder gik derfor med forhandlinger med kommunerne, som gerne ville bevare deres tidligere arbejdsopgaver i videre udstrækning, end finansministeriet havde tiltænkt dem. Enhver vil kunne forstå, at det var umuligt at opbygge nogen egentlig organisation, før opgavefordelingen imellem stat og kommuner var afklaret. Først den 14. september 1967 nåede man frem til foreløbige aftaler, som dog ikke var af fastere karakter, end at de kommunale organisationer ved skrivelse af 10. oktober 1967 fremsatte nye forslag — i øvrigt den samme skrivelse, hvori disse udtalte deres betænkeligheder ved den tilsigtede ikrafttrædelsesdag. Så vidt jeg har fået oplyst, førte disse forslag til fornyede forhandlinger, som først blev endeligt afsluttet den 6. december 1967.

Men i hvert fald: de første 6 måneder af de 20 gengik med at finde frem til en klar opgavefordeling, som i det store og hele blev den, at kommunerne med bistand af de kommunale hulkortcentraler påtog sig forhåndsligningen og slutligningen, medens staten med bistand af I/S Datacentralen varetog den samlede opkrævning og lønindeholdelse samt opgørelsen af det endelige skattetilsvær.

Sideløbende hermed førtes en række forhandlinger med Dansk Arbejdsgiverforening om, hvorledes løntilbageholdelsen skulle foregå med mindst mulig ulempe for virksomhederne. Først den 15. november 1967 var skattedepartementet færdig med dette arbejde og fik en aftale med arbejdsgiverforeningen.

Da disse to aftaler med henholdsvis kommuner og arbejdsgiverne var trukket i land, kunne den egentlige organisatoriske opbygning påbegyndes, og ved et møde hos den daværende finansminister den 6. december 1967, altså mere end 8 måneder efter lovens vedtagelse, blev der opstillet generelle retningslinjer for den administrative tilrettelæggelse af kildeskatteordningen.

Forinden var det dog klart, at denne vældige administrative opgave ikke organisatorisk lod sig løse inden for skattedepartementets hidtidige rammer. Der måtte opbygges et nyt administrativt apparat, og på et ministermøde 24. oktober 1967 besluttede den daværende regering at oprette et kildeskattedirektorat eller en kildeskattestyrelse. Den 9. november søgte man økonomiministeriet om den fornødne normering, og den 6. december 1967 udnævntes en kontorchef i skattedepartementet til at forestå opbygningen og ledelsen af denne styrelse.

Som tinget vil se heraf, var der meget tilbage, før man havde det fornødne apparat til rådighed. I det notat om kildeskatteordningen af 1. februar, som jeg tidligere har refereret til, blev det oplyst, at direktoratet fra i dag — den 1. marts — råder over 4 tjenestemænd fra centraladministrationen og 15 kommunale medarbejdere. Ved et møde på mit kontor et par dage efter min tiltræden blev det oplyst, at det i forbindelse med kildeskattens iværksættelse ville være nødvendigt inden november i år at forøge arbejdsstyrken fra de nævnte 19 til 300-500 medarbejdere, hvoraf mange skulle være udstyret med særlige faglige kvalifikationer.

Man vil måske heraf forstå, hvilke overordentlig praktiske vanskeligheder der stod tilbage at løse. Lad mig tilføje, at man heller ikke har de fornødne lokaler til en så stor administration. Det blev i det samme notat fremhævet, at den beskedne styrke, der var til rådighed, gjorde pålæg om undersøgelser af alternative løsninger praktisk taget umuligt.

Det falder mig ikke ind at bebrejde nogen, at det har taget tid at forhandle med kommuner og arbejdsgivere, eller at den personalemæssige styrke til opgavens løsning er så beskedne, eller at den egentlige organisation af apparatet er så langt til-